

ПИСМО ДО БАТЕ

Батенце, прости, че пакъ ти пиша,
може и да ти омръзнахъ вечъ,
що да сторя — мама все въздиша,
нали си отъ насъ далечъ!

Вечеръ, щомъ заспи селото,
тя ме взема въ топлия си skutъ,
че съмъ ѝ утѣха въ теглото
и отмора следъ неспиренъ трудъ.

Азъ я гледамъ право въвъ очитѣ,
страхъ ме е да не заплаче съ гласъ,
виждамъ какъ готови сж сълзитѣ ѝ
да закапятъ въ тоя тжженъ часъ.

Тя за тебъ почва да разказва:
какъ те изпратила въ далеченъ пѣтъ,
съ росно цвѣте на младежка пазва,
съсъ заржка да се върнешъ пакъ.

Но ти не се завърна тукъ.
Града ли те примамѣ и плени,
та нивитѣ и татковия плугъ,
ти батко люто намрази?

Съ мама прекарваме въ неволя-
азъ вода, тя оре и тжжно пѣе,
понѣкога поплакваме на воля,
че слънце салъ у насъ не грѣе.

Ти въ града добре ли си сега?
Ходишъ ли на кино съ другари?
Не уседашъ ли поне тжга
за насъ и за Бѣлча стари?

Мама често ми се моли
да остана при нея въ дома,
съ нея да дѣля тегла и неволи,
да не я оставамъ никога сама.

И азъ горещо се кълна тогазъ,
загледанъ въ скръбното ѝ лице,
шепна тихо съсъ задавенъ гласъ,
съсъ чисто искрено сърдце:

— Заклевамъ ти се свидна, мамо,
при тебъ да остана въ село,
да почивамъ на топлото ти рамо,
да се трудя съ потъ на чело!

Така въ село, батко, ний живѣемъ,
трудиме се дружно всѣки день,
тукъ да се завърнешъ се надѣемъ,
да зарадвашъ мама и менъ.

Елисавета М. Милева

ФОКУСНИКЪ

Златната есенъ бѣше най-хубавото време за насъ — децата. Тогава слънцето не ни гонѣше да се криемъ подъ сѣнка. Гълтахме свежия полски въздухъ и по цѣли дни се катерѣхме по овошнитѣ дървета. Жълто-червенитѣ плодове примамливо ни кимаха задъ пѣстритѣ листа. Ние кжсахме и ядохме до насита. После хуквахме край рѣката, ловѣхме риба, биехме жаби и отново полето се изпълваше съ веселия ни глъчъ.

Понѣкога забравяхме да се връщаме на обѣдъ у дома. Слънцето слизаше на западъ, когато гладътъ почваше да ни мжчи.